

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Węgorzewie w składzie:

Przewodniczący – SSR Elżbieta Domagalska

Protokolant – sekr. Marta Kornacka

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 23.08.2019r., 08.11.2019 r. na rozprawie

sprawy **J. B.**

urodzonego (...) w W.

syna B. i P. z d. K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 lipca 2018r. w miejscowości G. (...), gm. W., grożąc słownie popełnieniem przestępstwa pozbawienia życia na szkodę W. P., wzbudzając w zagrożonym obawę, że groźba będzie spełniona, chwycił od tyłu za szyję lewą ręką, dusił i bił W. P. po głowie pięściami, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rozcięcia czoła nad brwią lewą, naruszające czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 190§1 kk w zb. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

1. Oskarżonego **J. B.** uznaje za winnego tego, że w dniu 21 lipca 2018r. w miejscowości (...) gm. W., grożąc słownie popełnieniem przestępstwa pozbawienia życia W. P. i wzbudzając w zagrożonym uzasadnioną obawę, że groźba będzie spełniona, chwycił od tyłu za szyję lewą ręką oraz dusił i bił W. P. po głowie pięścią, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rozcięcia czoła nad brwią lewą, naruszające czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, tj. popełnienia czynu z art. 190§1 kk w zb. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk w zb. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk skazuje go, zaś na podstawie art. 157§2 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, że wysokość jednej stawkiiennej równa jest kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

2. Na podstawie art. 93a§1 pkt 3 kk, art. 93b§1 i 3 kk, art. 93c pkt 5 kk orzeka wobec oskarżonego J. B. tytułem środka zabezpieczającego terapię uzależnień w związku z uzależnieniem od alkoholu.

3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. N. B. tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu kwotę 684 (sześćset osiemdziesiąt cztery) złotych powiększoną o kwotę 157,32 (sto pięćdziesiąt siedem 32/100) złotych podatku vat, tj. łącznie kwotę 841,32 (osiemset czterdzieści jeden 32/100) złotych.

4. Na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. P. ma gospodarstwo rolne z budynkiem mieszkalnym w miejscowości G. (...) gmina W., w którym mieszka jego szwagier J. B. oraz R. F., który ma za zadanie dopilnować tego gospodarstwa, gdyż W. P. tu na stałe nie mieszka tylko przyjeżdża co jakiś czas. W dniu 21 lipca 2018r. W. P. przyjechał do swego gospodarstwa ze swoim drugim szwagrem W. B.. Po zaparkowaniu samochodu W. P. wszedł do domu, a W. B. pozostał przy samochodzie. W. P. zastał przebywającego w pokoju J. B. znajdującego się w stanie nietrzeźwości. Wiedząc, że J. B. przyjmuje leki psychotropowe i jest zobowiązany do leczenia odwykowego w związku z uzależnieniem od alkoholu, zapytał J. B. kiedy zacznie się leczyć i przestanie pić alkohol. Na słowa W. P. J. B. odburknął mu wulgarnym słowem i W. P. wyszedł z pokoju do kuchni, a J. B. zatrzaskał za nim drzwi, ale po chwili je otworzył, chwycił lewą ręką za szyję W. P. i dusił go, a prawą ręką bił go pięścią po głowie grożąc mu, że go zabije. Przerażony tą sytuacją W. P. zaczął wołać o pomoc i to jego wołanie usłyszał pozostający na podwórku W. B., który po chwili wszedł do domu i podszedł do nich. Usiłował on odciągnąć J. B. od W. P., ale widząc, że nie przynosi to zamierzonego efektu, W. B. uderzył J. B. ręką w twarz, a wtedy on puścił W. P. i przestał go bić.

W wyniku uderzeń J. B. W. P. doznał obrażeń ciała w postaci rozcięcia czoła nad brwią lewą naruszających czynności narządu ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni.

Wkrótce na miejsce zdarzenia przybyli wezwani przez W. P. funkcjonariusze Policji, a później przyjechała karetka pogotowia, którą J. B. odwieziony został do szpitala psychiatrycznego.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o zeznania świadków W. P. k.144v-145, 2-3, 24-26, W. B. k.145v-146, 41, R. F. k.145, 29-30, A. C. k.166, 43-44, M. Z. k.166, 71.

Oskarżony J. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k.58-59). Zaprzeczał jakoby miał grozić pozbawieniem życia W. P. i bić go po głowie, a rozcięcie na czole pokrzywdzonego powstało, ponieważ dostał wystającym kluczem w drzwiach, gdy oskarżony zamykał drzwi do pokoju. Twierdził, że W. P. kiedy przyszedł to go szarpał i wyzywał, a później dalej go wyzywał, więc ręką przytrzymał go za szyję.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego były nieprawdziwe i zostały złożone na potrzeby przyjętej linii obrony.

Z zeznań świadka W. P. wynika, że oskarżony na jego pytanie kiedy zacznie się leczyć i przestanie pić alkohol zareagował agresją. Chwycił go lewą ręką za szyję i dusząc mówił, że go zabije i uderzał go pięścią po głowie. W. P. obawiając się spełnienia tej groźby zaczął krzyczeć. Wtedy do domu wszedł W. B. i próbował ich rozdzielić, a ponieważ to nie przynosiło oczekiwanego rezultatu, W. B. uderzył oskarżonego w twarz i wtedy ten puścił W. P.. Relacje te znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka W. B.. Korespondują też z nimi zeznania świadka R. F., który wprawdzie samego zdarzenia nie widział, ale słyszał dochodzące z domu krzyki W. P. i J. B., a kiedy przyszedł do domu to byli tam oni oraz W. B.. W. P. powiedział mu, że oskarżony go dusił, więc wezwał Policję. Widział, że W. P. ma ranę na czole.

Korespondują z tymi zeznaniami relacje świadków A. C. i M. Z. – funkcjonariuszy Policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia. W. P. przedstawił im wtedy jego przebieg, co potwierdził będący na miejscu W. B.. A. C. zeznał, że W. P. miał wówczas zadrapanie naskórka na głowie.

Sąd dał wiarę zeznaniom wszystkim wyżej wskazanym świadków, bo były one spójne, korespondowały ze sobą i nie zawierały żadnych treści, które mogłyby wskazywać na ich nieszczerłość.

Nic istotnego nie wniosły do sprawy zeznania świadka S. B. (k.145v, 35-36).

Zebrane w sprawie dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione podmioty i treść ich nie budzi żadnych wątpliwości.

Z opinii biegłych psychiatrów B. P. i K. K. oraz psychologa J. K. wynika, że rozpoznano u J. B. chorobę psychiczną organiczne zaburzenia urojeniowe w fazie remisji oraz uzależnienie od alkoholu (opinia k.121-123, 165v-166). W chwili czynu znajdował się on w stanie upojenia alkoholowego prostego i miał pełną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem biegłych czyn oskarżonego został przez niego popełniony w związku z jego uzależnieniem od alkoholu i konieczne jest zastosowanie wobec J. B. środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień, gdyż jest wysokie prawdopodobieństwo, że dopuści się on ponownie czynów zabronionych, w tym czynów podobnych. Wprawdzie początkowo biegli twierdzili w swej pisemnej opinii, że oskarżony wymaga stacjonarnego leczenia odwykowego jednakże składając na rozprawie opinię uzupełniającą zmienili w tym zakresie swoje stanowisko i należycie uzasadnili tę zmianę.

Opinia ta była jasna, pełna, została wydana przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę w swej dziedzinie i nie budzi wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 190§1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Dla bytu przestępstwa groźby karalnej nie jest istotny rodzaj przestępstwa, którego popełnieniem sprawca grozi ani cel, w jakim to czyni, a nawet rzeczywisty zamiar spełnienia groźby. Może być ona wyrażona przez każde zachowanie się sprawcy (zapowiedź słowna, zawarta w piśmie, wyrażona gestem), jeżeli uzewnętrznia ono w sposób niewątpliwy groźbę popełnienia przestępstwa.

W myśl art. 157§2 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Zgodnie z przyjętym orzecznictwem uszkodzenia, które pozostawiają wyraźne ślady niszcząc całość powłoki cielesnej człowieka są uszkodzeniami ciała, o jakich mowa w art. 157§2 kk.

Reasumując zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż wina i sprawstwo oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości.

Jak wykazały dowody, J. B. w dniu 21 lipca 2018r. w miejscowości G. (...), gm. W., grożąc słownie popełnieniem przestępstwa pozbawienia życia W. P. i wzbudzając w zagrożonym uzasadnioną obawę, że groźba będzie spełniona, chwycił od tyłu za szyję lewą ręką oraz dusił i bił W. P. po głowie pięścią, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rozcięcia czoła nad brwią lewą, naruszające czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 190§1 kk w zb. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk. Groźba pozbawienia życia zgodnie z jego zamiarem bezpośrednim wzbudziła w pokrzywdzonym obawę jej spełnienia, a obawa ta była w pełni uzasadniona zważywszy na okoliczności zdarzenia, tj. agresywne zachowanie oskarżonego, duszenie i bicie pięścią po głowie pokrzywdzonego. Nie ulega wątpliwości, że czynu tego dopuścił się oskarżony z winy umyślnej. Będąc osoba dorosłą i poczytalną w chwili czynu doskonale zdawał sobie sprawę ze swego zachowania.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, ale by też uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, którego oskarżony się dopuścił i cele kary, jakie ma osiągnąć wobec niego. Za surowym ukaraniem przemawiało niczym nie uzasadnione agresywne zachowanie oskarżonego. Ponadto był on już wcześniej karany za przestępstwo (informacja z KRK k.83, 154, odpis wyroku k.88). Z drugiej jednak strony należało też uwzględnić stanowisko pokrzywdzonego w niniejszej sprawie W. P., który wnosił, by nie karać oskarżonego nazbyt surowo podając, że pozostają oni w dobrych relacjach kiedy oskarżony zachowuje trzeźwość. Mając na uwadze wszystkie te okoliczności i dyrektywy wymiaru kary, Sąd uznał za odpowiednią dla oskarżonego karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując, że wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 30 złotych. Ustalając wysokość stawki dziennej uwzględniono dochody oskarżonego oraz jego sytuację osobistą i majątkową. Wymierzona kara w ocenie Sądu powinna spełnić swój cel wychowawczy i zapobiegawczy wobec oskarżonego i jest adekwatna do społecznej szkodliwości jego czynu.

Podzielając opinię biegłych orzeczono na podstawie art. 93a§1 pkt 3 kk, art. 93b§1 i 3 kk i art. 93c pkt 5 kk wobec oskarżonego tytułem środka zabezpieczającego terapię uzależnień w związku z uzależnieniem od alkoholu. Środek

ten w ocenie Sądu jest konieczny, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego i jest odpowiedni do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który może popełnić oraz prawdopodobieństwa jego popełnienia.

O wynagrodzeniu adw. N. B. – obrońcy oskarżonego wyznaczonego z urzędu rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 618§1 pkt 11 kpk ustalając wysokość tego wynagrodzenia na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714 z późn. zm.).

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego Sąd uznał, że uiszczenie przez niego opłaty i pozostałych kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe i na podstawie art. 624§1kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił go od tego obowiązku.